

PABLO CASTELLANO, LÍDER D'ESQUERRA SOCIALISTA

Una expulsió moral

Pablo Castellano, líder d'Esquerra Socialista i vocal del Consell General del Poder Judicial, ha estat notícia aquests darrers dies. Part de l'aparell del partit que governa l'estat l'ha pres com a objectiu.

Josep M. Sanmartí

Dissabte es van reunir a Madrid un centenar de militans del PSOE adscrits al corrent d'Esquerra Socialista. Alguns van optar públicament per dissoldre's i, fins i tot, per abandonar el partit. Al final, però, es va imposar, encara, la resistència. Una resistència ben pessimista en aquests moments, quan des de la direcció del partit s'han començat a prendre actituds de força ostentosa. Per exemple, l'eliminació de les llistes de les pròximes eleccions de tots aquells que no van treballar pel «sí» en el darrer referèndum.

Pablo Castellano, líder d'Esquerra Socialista a nivell d'estat, ha conegut moltes pressions aquests darrers dies. Un conegut dirigent ha arribat a demanar-li el carnet. Ens diu que res de noms. Les seues paraules sonen lentes, profundes, com sempre, i amb un pèl d'amargura.

—*¿Es pot ser d'esquerra dins el PSOE, a la vista del que està passant les últimes setmanes?*

—Jo crec que es pot ser d'esquerres sempre, en tots els llocs. El problema és que alguns creiem que en el partit socialista de Pablo Iglesias es podia ser socialista més moderat, socialista més radical, socialista de qualsevol tipologia i coincidir en un objectiu comú que es diferenciava no tant en el què fer com en el com fer-ho i quant fer-ne. Bé, sembla que aquesta vella teoria del partit, que era el fonament de la seua pluralitat, de la seua democràcia, del seu respecte, ha fet fallida, evidentment. I és aquesta fallida la que s'està produint pel que fa al to de tolerància envers qualsevol força socialista que vulga participar en el projecte que dissenya el partit. Alguns ho estem vivint, això, particularment.

—*Pot dir-se que hi ha una esquerra dins el socialisme, una esquerra romàntica amb arrels en el passat, contra una esquerra tecnocràtica, amb el mateix objectiu...*

JORDI VICENT

—El que pot dir-se és que hi ha una esquerra realista, molt pragmàtica, i una dreta socialista absolutament utòpica, que creu que afavorint el procés d'acumulació de capital, l'economia lliure de mercat, la institucionalització dels partits com a aparells del mateix estat, l'electoralisme o el *marketing* polític, a través del liderat, es transformarà la societat. Això és una utopia. Davant d'ella hi ha una esquerra bastant més pragmàtica, que pensa que, per transformar la societat, fer-la més participativa i crítica, cal donar una educació al ciutadà que l'arme perquè no pugui ser objecte de manipulació i control ideològic, que ataquen els problemes des de les arrels, i que sàpia que el poder polític és el poder econòmic, que la injustícia no

«Passar factura a les divergències, visibles i públiques».

es canvia només amb lleis, per molta bona fe que aquestes tinguen. Han estat, però, molt hàbils adjudicant els adjectius d'utòpics, maximalistes, etcètera, a aquells qui no ho són. Perquè els utòpics de debò són els pragmatistes que pensen que alteraran alguna cosa pel camí que segueixen. Paradoxalment, apareixem amb una imatge d'idealistes els qui som més materialistes, i, amb una imatge de pragmàtics, aquells qui, evidentment, són en els núvols.

—*¿L'expulsió del corrent Esquerra Socialista de les llistes electorals implica el trencament definitiu?*

—Crec que el que evidentment està confirmada és una voluntat seriosa, per part de la direcció del partit, de fer un pas enrere respecte a una anterior situació i, d'alguna manera, entorpir o erradicar tota una forma de

La pugna d'Esquerra Socialista

Anul·lar la dissidència

El gest de Felipe González durant el 28 Congrés del Partit Socialista Obrer Espanyol marcà un gir substancial en el vell partit de Pablo Iglesias. El futur president del govern aconseguí tombar la resistència dels participants a abandonar el marxisme com a referent ideològic del PSOE amb un teatral gest personal: si no guanye, me'n vaig. Guanyà.

I aquell gest cabdillista va ser observat amb preocupació per alguns dels militants més identificats amb la tradicional cultura d'esquerra del socialisme. Luls Gómez Lorente, Pablo Castellano, Manuel de la Rocba, Carlos López Riano o Antonio García Santemases. Alguns d'ells passarien a ser els líders destacats d'un corrent d'opinió —l'únic formalment reconegut pel partit— que prendria el nom d'«Esquerra Socialista» i acabaria esdevint la bèstia negra dels Felipe, Rubials i Benegas acomodats en la seu del partit al carrer madrileny de Ferranz.

Aquell dia del 28 Congrés es va dir que neixia el felipisme i inclús que el

felipisme arraconaria el socialisme. Dos congressos més tard el líder indiscutible del partit i president del govern tornava a guanyar una batalla impossible: convèncer el seu partit que calia adherir-se a l'OTAN. Malgrat la forta oposició interna dels ugetistes i dels militants d'Esquerra Socialista. Tanmateix, aquest corrent encara aconseguia col·locar vint-i-un homes en el Comitè Federal. Però la duresa d'una campanya que el partit del govern afrontà en solitari i l'eufòria del triomf final del «sí» precipitaren un desenllaç que els observadors polítics han vist com a inevitable fa mesos: a Esquerra Socialista se li permeté viure dins el PSOE durant uns anys, però avui s'ha acabat ja la permssivitat amb ells. Simplement, no tenen lloc en un partit inflat de militants incondicionals al líder i acostats

a ell en funció de la immensa quantitat de poder que gestiona. La nit final del referèndum ja s'alçaren veus demanant el càstig a aquells «que no havien suat la camiseta». A Pablo Castellano, no se li perdonà que hagués deixat usar un vídeo seu a la Plataforma Cívica. A altres destacats militants d'ES, no se'ls perdonà la seua ostentosa —per bé que tímida— no-participació en la campanya del «sí». En el fons, però, no es tractava sinó d'una excusa per passar factura a les divergències, visibles i públiques. I greus.

Pablo Castellano ha afirmat a EL TEMPS que se sent «moralment» expulsat. Algun alt dirigent del PSOE, dels més vells camarades per cert, li ha demanat ja que torne el carnet. I la situació es veu sense esperança des de dins d'un corrent ideològic que intentà evitar la transformació del PSOE en un partit sense ideologia. Aquest cap de setmana ha estat trist per a ells. I segurament feliç per als altres. □

pensament i actuació dins del partit. ¿A través de què? A través d'una tesi sibil·lina: o es coincideix sempre, sempre, amb la direcció del partit, o no hi ha lloc. Bé, és una forma de concebre el partit, que, òbviament, jo no compartesc. El partit no és un patrimoni d'un grup reduït de persones que controlen el poder i eliminen tota possibilitat de discrepància. Els mili-

tants del PSOE hauran de pensar-se si això els convé. Alguns, evidentment, considerem que això no es bo per a la llibertat, elimina el dret a la diferència, a ser nosaltres mateixos. Sense escàndols, prendrem les decisions que calga per no contribuir a una actitud amb què no coincidim.

—*De tota manera, ¿espereu influir en el programa electoral del PSOE?*

I Setmana de Jazz a Picassent

Dimecres 30 d'abril:

—A les 20 hores, discofòrum: **El Bop**, a càrrec de francisc ALBERT (a la suqueria Sabors, carrer Nou).

—A les 22.30 hores, Concert de **Lucky Guri-J. M. Farràs Quintet** (al Musical, carrer Nou).

Divendres 2 de maig:

—A les 20 hores, discofòrum: **De les noves formes a la fusió**, a càrrec d'Agustí AGUADO i Joan Salvador SÒRIA (al Pub Parson's, carrer Nou).

—A les 22.30 hores, **video-jazz**, a cura de Joaquín QUILES (Bolero Bar).

Dissabte 3 de maig:

—A les 20 hores, conferència per **Juan Claudio CIFUENTES** (al Saló d'Actes de l'Ajuntament).

—A les 23 hores, Concert de **Max Sunyer-Carles Benavent Trio** (al Musical).

L'Exposició serà oberta cada dia, de 19.30 a 21.30 hores, els festius, també, de 12.30 a 14.30 hores. Carrer de Gómez Ferrer, 10-baix.

L'organitza i la patrocina:
Comissió d'Informació i Cultura de l'Ajuntament de Picassent.

La coordina:
Camerata de Jazz.

—Esquerra Socialista avui no pot fer-se il·lusions respecte al partit i la seua influència. Com a molt, ES ha estat una minoria dins el partit, tolerada sense gana, i que ha pogut ser necessària en un moment molt determinat, però que sembla que ja ha deixat de ser-ho.

—*Canviant de tema. Com a vocal del Consell del Poder Juicial. S'ha dit molt els darrers anys que el problema de l'administració de justícia és més de gent que de mitjans...*

—Trobar les causes de l'anormal funcionament, o de l'imperfecte fun-

hi ha jutjats en zones pràcticament despoblades. Són moltes les causes...

—*El ministre de Justícia ha posat molt d'èmfasi en algunes mesures a aplicar pròximament, com ara la gratuïtat de la justícia. ¿Vist des del Consell del Poder Judicial, la situació s'encara també amb tant d'optimisme?*

—Sí. Eliminar les taxes és important. Ara, això no suposa la gratuïtat, si advocats i procuradors segueixen cobrant...

—*¿Creu que cal mentalitzar el ciutadà que, per arribar a un funciona-*

«Esquerra Socialista ha estat una minoria tolerada sense gana».

cionament de l'administració de justícia, és molt difícil, perquè en són moltes. Hi ha qui pot posar l'accent en la manca de mitjans materials, pensant-se que aquest és un problema que resol·dria una bona partida pressupostària. ¡Tant de bo que n'hi hagués!, però que ningú no es pense que el problema rau exclusivament en una manca de mitjans materials. Hi ha també una manca de mitjans humans. Cal tenir en compte que un munt de llocs de treball de l'administració de justícia —plantilles que estan perfectament establides per llei, amb les seues dotacions pressupostàries— estan encara sense cobrir, i per molts fenòmens que no són exclusivament la voluntat de l'administració de no cobrir-les per estalviar diners, que no crec que haja estat mai aquesta la seua posició. Hi ha prop d'un cinquanta per cent del treball d'oficials auxiliars i agents que es desenvolupa a través d'interins i, inclús, de meritoris. També hi ha una enorme quantitat de places de jutges sense cobrir. Podria ser, doncs, que hi hagués una manca de mitjans materials i una manca de mitjans humans.

Cal contemplar també el fenomen de les lleis processals. ¡A Espanya hi ha prop de cent procediments processals especials! Hi ha també un moviment demogràfic important. Encara

ment perfecte de la justícia, encara manquen generacions?

—Evidentment, això no es fa de la nit al matí. Però s'hi pot arribar. No l'enviem al món de la utopia. Hi ha molts problemes, i cal corregir-los. Per exemple, el mateix estat. Ho diré clarament, la Seguretat Social no està donant exemple amb el seu comportament. Recorre per sistema a tota classe de resolucions i, clar, la Seguretat Social, així, obstaculitza l'administració de la justícia. No és un problema d'un govern o d'un altre, es tracta del funcionament d'uns funcionaris que es pensen que fent això afavoreixen l'estat, però que el perjudiquen. Tots aquest problemes, però, tenen solució. Evidentment.

—*¿La designació de coneguts personatges de l'esquerra per al Consell del Poder Judicial significa —potser force una mica la paraula— una «revolució», en el sentit que només l'esquerra podia fer aquesta renovació?*

—No, significa només que si, fins fa uns anys, només mereixien la confiança de les autoritats determinades persones molt qualificades per a aquest Consell, ara la mereixen tots. Hi ha avui un perfecte equilibri. Avui ja es nomenen, per exemple, els presidents d'audiència només pensant que diga un magnífic president. Era abans quan hi havia discriminacions. □